MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX04TVSDY
prvotní identifikátor

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4

Č. j. MV-150160-8/ODK-2019

Praha 14. ledna 2020
Počet listů/stran: 11/22

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán" či „nadřízený orgán") v souladu s ustanovením § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ"), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), rozhodlo o odvolání ze dne 20. prosince 2019, proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také „povinný subjekt" nebo „magistrát") ze dne 10. prosince 2019, č. j. MHMP 2396775/2019, sp. zn. S-MHMP 1869531/2019, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací,

t a k t o :

Odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. prosince 2019, č. j. MHMP 2396775/2019, sp. zn. S-MHMP 1869531/2019, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, se dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, z a m í t á a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. prosince 2019, č. j. MHMP 2396775/2019, sp. zn. S-MHMP 1869531/2019, s e p o t v r z u j e .

Účastníci řízení:

1)

2)

3)

Odůvodnění:

I.

1. Ministerstvu vnitra bylo dne 30. prosince 2019 povinným subjektem (dopisem ze dne 30. prosince 2019, č. j. MHMP 2571898/2019) v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 InfZ předloženo odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 10. prosince 2019, č. j. MHMP 2434491/2019, sp. zn. S-MHMP 1242013/2018, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace (dále také jako „napadené rozhodnutí"), spolu se souvisejícím spisovým materiálem. Z předloženého spisu vyplynulo následující:

II.
Stručné shrnutí dosavadního postupu

2. Žadatel se dne 11. září 2019 v souladu s InfZ obrátil na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí následujících informací: *Z médií, webových stránek HMP a dalších veřejných zdrojů jsem zjistil, že existují dva odborné posudky, které se týkají kauzy Obytného souboru Benice, přičemž jeden měl být zpracován a druhý*

   A) Žádám Vás tímto o poskytnutí informací spočívajících ve vydání těchto dvou posudků, včetně příloh, průvodních zpráv a dalších materiálů, které s těmito dvěma posudky souvisí.

   B) Současně žádám o poskytnutí informací, kolik za výše uvedené posudky bylo zaplaceno.

3. Povinný subjekt nejprve žadateli část informací požadovaných pod bodem B) žadatelovy žádosti poskytl svým dopisem ze dne 26. září 2019, č. j. MHMP 19353/2019. Téhož dne povinný subjekt vydal rozhodnutí č. j. MHMP 1935340/2019, kterým zbývající část žadatelem požadovaných informací [pod bodem A) žadatelovy žádosti] odmítl poskytnout.

4. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 10. října 2019 odvolání. O odvolání žadatele rozhodlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 14. listopadu 2019, č. j. MV-150160-4/ODK-2019. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra zrušilo rozhodnutí magistrátu ze dne 26. září 2019, č. j. MHMP 1935340/2019 a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání. Povinný subjekt poté vydal napadené rozhodnutí, kterým opětovně odmítl informace poskytnout.

III.
Obsah napadeného rozhodnutí

5. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí (výroku) odmítl poskytnout informace pod bodem A) žadatelovy žádosti s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.

   Podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ platí, že: *„Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků."*

   Povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí k aplikaci zmíněné zákonné výjimky uvedl následující:

6. Dne 3. 5. 2017 byla v souladu s Úmluvou o řešení sporů z investic mezi státy a občany druhých států, č. 420/1992 Sb. (dále jen *„Úmluva"*), jejím čl. 36 odst. 3, zaregistrována žádost o zahájení rozhodčího řízení proti České republice, sp. zn. *ICSID Case No. ARB/17/11*; jako navrhovatelé vystupují a) švýcarská společnost Pawlovski AG a b) Projekt Sever s.r.o. (dále jen *„rozhodčí řízení"*).

   Předmětem rozhodčího řízení je změna Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy Z 1294/07, resp. její zrušení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2013, č. j. 9 A 113/2012-163, potvrzeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Aos 2/2013-95; ústavní stížnost žadatele byla Ústavním soudem projednána pod sp. zn. III ÚS 1795/2014 a 4. 12. 2014 odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

7. Za této situace, aby si ujasnilo svoje postavení v rozhodčím řízení, jeho rizika a případnou odpovědnost svoji, svých orgánů a zaměstnanců, popř. třetích osob spojenou jednak s předmětem, jednak s možnými výsledky rozhodčího řízení, včetně možných dopadů na obsah územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, si hlavní město Praha nechalo vypracovat žadatelem požadované právní posudky. Účelem posudků bylo *„prověřit tehdejší postup státní správy a samosprávy"* a *„sledovat průběh sporu a vydefinovat rizika z něho vyplývající pro ČR, resp. pro hl. m. Prahu"*. Posudky se týkají přímo předmětu rozhodčího řízení a jednotlivých tvrzení jeho navrhovatelů. Byly vypracovány s vědomím Ministerstva financí a byly mu předány k využití pro účely ochrany zájmů České republiky.

   Rozhodčí řízení, ve kterém navrhovatelé žádají po České republice zaplatit 3,13 mld. Kč, probíhá a nebylo dosud ukončeno.

8. Podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona: *„Povinné subjekty ... neposkytnou informace o ... rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků"*.

Účelem tohoto ustanovení je ochrana nezávislosti a nestrannosti soudů a opírá se ve své podstatě o čl. 36 Listiny základních práv a svobod jako celek.

9. Rozhodčí řízení se v mnohém liší od řízení soudního, základní principy však zůstávají stejné – nezávislost rozhodčího soudu a rovnost stran. Vzhledem k tomu, že české soudy vykládají pojem *„soud"* pro účely aplikace § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona extenzivně a řadí sem např. i finanční arbitry, *a minore ad maius* je třeba sem řadit i rozhodce ve sporech mezi státy a soukromými investory; ostatně k témuž závěru, že postavení soudu je třeba přiznat i Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic, zřízenému čl. 1 Úmluvy, dospělo ve svém rozhodnutí i Ministerstvo vnitra (rozhodnutí ze dne 8. července 2019, č. j. MV-138756-21/ODK-2018).

10. K výkladu pojmu rozhodovací činnost soudů povinný subjekt uvedl, že dle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. března 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, pod tento pojem spadají nejen pravomocné rozsudky, ale i rozsudky nepravomocné a rovněž veškerá činnost soudů předcházející vynesení rozsudku. Pokud jde o typ subjektu, na který tato zákonná výjimka dopadá, pak povinný subjekt zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 11 A 171/2017-25, který odkázal na dřívější rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Ca 114/2009-52 a ztotožnil se s právním názorem tam vyjádřeným, že *„výjimka dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je vymezena povahou informace, resp. jejím obsahem, nikoli typem subjektu, který jimi disponuje"*. Pod tento pojem je tedy třeba řadit nejen obsah samotného soudního či jemu na roveň postaveného spisu, ale i dokumentaci stran sporu, popř. dalších osob, která se rozhodovací činnosti soudu týká nebo na ni může mít vliv.

11. Jak již bylo uvedeno, právní posudky si hlavní město Praha nechalo vypracovat s vědomím Ministerstva financí, aby si ujasnilo svoje postavení v rozhodčím řízení, jeho rizika a případnou odpovědnost svoji, svých orgánů a zaměstnanců, popř. třetích osob spojenou jednak s předmětem, jednak s možnými výsledky rozhodčího řízení, včetně možných dopadů na obsah územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Právní posudky se týkají přímo předmětu rozhodčího řízení a hlavní město Praha je předalo Ministerstvu financí pro účely ochrany zájmů České republiky. Českou republiku je přitom třeba v kontextu rozhodčího řízení chápat v širokém, tj. mezinárodněprávním slova smyslu, tedy tak, že hlavní město Praha jakožto samosprávný veřejnoprávní subjekt České republiky je samo součástí strany žalované v rozhodčím řízení. Právní posudky jsou tedy součástí dokumentace České republiky v rozhodčím řízení a Česká republika, resp. hlavní město Praha je nechalo vypracovat, aby mohly být v rozhodčím řízení použity. Právní posudky proto podléhají zákonné výluce obsažené v § 11 odst. 4 písm. b) InfZ a nesmějí být poskytnuty.

12. Pokud by o právní posudky žadatel podle informačního zákona požádal jiný orgán České republiky, který je má k dispozici, např. by o ně požádal Ministerstvo financí nebo Ministerstvo vnitra, i tyto orgány by je nesměly vydat právě na základě předmětné zákonné výluky. S takto pojatým účelem zákonné výluky by se míjelo i poskytnutí právních posudků jiné, na rozhodčím řízení nezúčastněné osobě, a to i s ohledem na ustanovení § 5 odst. 3 InfZ, který přikazuje povinným subjektům zveřejnit veškeré informace poskytnuté na základě žádostí o informace.

13. Vzhledem k tomu, že poskytnutí právních posudků se fakticky rovná jejich zveřejnění, je třeba ještě uvést, že zveřejnění právních posudků by fakticky znamenalo jejich poskytnutí protistraně v rozhodčím řízení a tudíž zásah do rovnosti stran rozhodčího řízení, protože Česká republika žádnou legální možnost nahlížet do advokátního spisu protistrany nemají. Aby byla zachována rovnost stran rozhodčího řízení jakožto součást práva obou stran na spravedlivý proces, je třeba trvat na tom, že takovou možnost nesmí mít nejen protistrana, ale ani nikdo další.

14. Povinný subjekt se ve svém rozhodnutí dále zabýval otázkou, zda by poskytnutí žadatelem požadovaných právních posudků mohlo ohrozit rovnost stran arbitrážního řízení.

15. Princip rovnosti zbraní, jako jeden z prvků širšího pojetí spravedlivého procesu, vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana. Ustanovení čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod stanoví, že všichni účastníci jsou si v řízení rovni. Toto ustanovení Listiny je třeba interpretovat tak, že jde o princip, zaručující rovná procesní práva a povinnosti konkrétních účastníků v konkrétním řízení.

16. V návaznosti na výše uvedené je nutno konstatovat, že podklady, sloužící k prospěchu v rámci probíhajícího sporu jedné straně, které tato strana poskytne svému protivníkovi, z povahy věci naruší rovné postavení účastníků, zejména za situace, kdy druhá strana, která není povinným subjektem, a tedy nemusí žádné své podklady druhé straně poskytovat. Tato skutečnost je zcela nezpochybnitelná. Obsahem jednoho posudku jsou možnosti a „vyhlídky" žalované strany (v návaznosti na předchozí postup hlavního města Prahy) v probíhajícím arbitrážním řízení a rozebrání relevantnosti jednotlivých žalobních bodů a též specifikace možné obrany žalovaného k jednotlivým žalobním tvrzením. Obsahem druhého posudku je právní rozbor postupu hlavního města Prahy v rámci změny územního plánu, zejména definice odpovědnostního rámce, jakož i zhodnocení možných výsledků arbitráže. Je tedy zcela evidentní, že poskytnutím těchto právních analýz by dostal žalobce nespornou výhodu, aby mohl v rámci

arbitrážního řízení adekvátně reagovat dalšími kroky a zaměřit se zejména na ty oblasti, kde je pozice žalovaného horší.

17. K tomu je nutno dodat, že dokumenty tohoto typu (znalecké posudky, mezi které spadají předmětné posudky) slouží při samotné přípravě obhajoby České republiky a jejich zveřejnění představuje potenciální ohrožení postavení České republiky v rámci arbitrážního řízení. Ohrožení zájmů České republiky spočívá v tom, že tímto způsobem (poskytnutím třetí straně a zveřejněním) by se předmětné informace mohly dostat k žalobci, kteří jsou také žadateli dle výše uvedeného zákona a vehementně o tyto informace usilují, které jim jako protistraně v žádném sporném řízení nepřísluší, a narušuje princip rovnosti zbraní v tomto řízení.

18. Povinný subjekt následně provedl test proporcionality, ve kterém zkoumal, zda převažuje veřejný zájem na neposkytnutí požadovaných informací nad ústavně zaručeným právem žadatele na informace.

19. Jako první kritérium zkoumal povinný subjekt kritérium vhodnosti neboli způsobilosti (tj. zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl). Kritérium vhodnosti je v tomto případě zcela naplněno, neboť neposkytnutím požadovaných posudků dojde k dosažení cíle, kterým je v tomto případě rovnost účastníků arbitráže. Naopak jejich poskytnutím by došlo k narušení rovného postavení účastníků řízení z důvodů, uvedených výše.

20. Dalším kritériem je kritérium potřebnosti (tj. zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod). Zvolený prostředek k ochraně rovnosti stran řízení nelze nahradit žádným jiným, do práva na informace stěžovatele nezasahujícím. Povinný subjekt na základě pečlivého posouzení charakteru požadovaných právních posudků dospěl k závěru, že všechny části těchto posudků obsahují informace k probíhající arbitráži (v obecné rovině uvedeno výše). Odmítnutí jejich poskytnutí v celém rozsahu je proto pro ochranu rovnosti stran potřebné.

21. Třetí kritérium porovnání určuje závažnost obou v kolizi stojících práv. Základní otázkou pro posouzení tohoto kritéria je, jak intenzivně neposkytnutí informace zasahuje do odvolatelova práva na informace. Povinný subjekt při zvážení tohoto kritéria vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48. Z tohoto rozsudku lze upozornit zejména na následující konstatování. *Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi.* Nejvyšší správní soud současně dodává, že *ač se tedy jedná o činnost veřejného orgánu, je vždy nutné hodnotit zájem na její veřejné kontrole v konkrétním případě. Je vždy nutné zkoumat, zda existuje*

legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse.

22. V posuzovaném případě nejen že neexistuje zájem na veřejné diskusi ohledně možností žalované strany v probíhající arbitráži, právě naopak, existuje zásadní veřejný zájem, aby se tyto informace do doby rozhodnutí nedostaly k žalobci (ať už prostřednictvím žadatele, který je současně právním zástupcem žalobce), ale i kterékoliv další osoby, které získané právní posudky může žalobci poskytnout. Tento veřejný zájem je navíc zohledněn výší požadované škody v částce miliard korun, kterou by v případě neúspěchu hradili právě daňoví poplatníci.

23. Povinný subjekt tak dospěl k závěru, že v tomto případě převažuje veřejný zájem na neposkytnutí právních posudků nad právem žadatele na informace, a to až do ukončení probíhající arbitráže. Pokud by žadatel své právo na informace uplatňoval z důvodu zahájení veřejné diskuze v této věci, má povinný subjekt za to, že s ohledem na dobu, která již od zahájení této kauzy uplynula, lze tuto veřejnou diskusi zahájit až po ukončení arbitráže.

24. Základní právo na spravedlivý proces, zahrnující též rovnost stran v arbitrážním řízení, proto zcela převažuje nad právem žadatele na informace i nad veřejným zájmem na poskytnutí požadovaných informací.

25. Podle názoru povinného subjektu by vydání právních posudků kterémukoli žadateli před konečným rozhodnutím v rozhodčím řízení nebylo z hlediska ochrany veřejného zájmu vhodné ani potřebné, ale právě naopak by mohlo mít z hlediska České republiky negativní vliv na výsledek rozhodčího řízení. Veřejný zájem na tom, aby žádná ze stran v rozhodčím řízení nebyla nijak zvýhodněna oproti stranám ostatním, vysoce převyšuje zájem žadatele vyhledávat a šířit informace, přičemž tento závěr platí obecně.

IV.
Námitky odvolatele

Odvolatel v podaném odvolání uvedl následující námitky:

26. Magistrát rozhodl v napadaném rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací s tím, že se v případě požadovaných informací jedná o výjimku dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, tedy o informace o *„rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků"*. Považuji napadané rozhodnutí za právně nesprávné a nezákonné, neboť povinný subjekt nesprávně aplikoval zákonné ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, podle něhož povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků. Mám za to, že toto ustanovení na požadované informace nedopadá z důvodů, které jsou rozebrány níže.

27. Nezákonnost napadaného rozhodnutí spatřuji v první řadě v tom, že magistrát posuzoval požadované informace jako jeden celek, ale jedná se přitom o dva na sobě nezávislé dokumenty. Z dostupných informací vyplývá, že požadované odborné posudky se každý vztahují k jiné záležitosti a byly vypracovány k různé problematice. Při posuzování aplikace jednotlivých ustanovení informačního zákona tak měl magistrát každý posudek posuzovat jednotlivě a nikoliv důvody pro odmítnutí poskytnutí informací paušalizovat na oba posudky jako jeden celek.

28. Dále mám za to, že požadované odborné posudky nelze považovat za informace o rozhodovací činnosti soudů. Komentář k danému ustanovení InfZ uvádí:

„Neposkytují se tedy informace související:
- *s rozhodováním soudů,*
- *s postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a*
- *s úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení."*

29. Samotný pojem *„rozhodovací činnost soudů"*, není samotným InfZ ani důvodovou zprávou blíže definován. Je však definován alespoň Instrukcí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Instrukce").

30. § 5 odst. 3 Instrukce stanoví *„Za „rozhodovací činnost soudů" v jiných než trestních věcech je třeba v souladu s účelem zákona považovat nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí."*

31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008-75, je za rozhodovací činnost soudů ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) InfZ *„třeba považovat nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé"*.

32. Elementárním znakem všech zmíněných informací je to, že se jedná o informace, které má soud dispozici. Může se jednat o podklady získané při vlastní rozhodovací činnosti soudu či o podklady získané od účastníků řízení, avšak vždy se jedná o podklady, se kterými soud pracuje při své rozhodovací činnosti.

33. Je zcela evidentní, že požadované posudky výše uvedená kritéria nesplňují a nejsou tedy informacemi o rozhodovací činnosti soudů, dokonce ani úkonem

účastníka učiněným vůči soudu a ostatním účastníkům řízení. V žádném případě tak nemohou spadat pod „informace o rozhodovací činnosti soudů" ve smyslu § 11 odst. odst. 4 písm. b) InfZ.

34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by požadované odborné posudky byly poskytnuty Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic, z tohoto odůvodnění implicitně vyplývá opak.

35. Ad absurdum by tímto postupem mohly povinné subjekty chránit jakékoliv informace, neboť by je vždy bylo možné označit jako součást dokumentace, která bude či může být použita v soudním řízení. Právě skutečnost, zda má informace k dispozici „soud" je tedy základní podmínkou pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

36. Magistrát se v odst. 8 napadeného rozhodnutí pokusil vymezit pojem „rozhodovací činnost soudů" a toto vymezení patrně pokračuje i v druhé části odst. 9 napadeného rozhodnutí, byť je v tomto ohledu zcela nesrozumitelné. Magistrát tedy nejprve v odst. 8 napadeného rozhodnutí vymezil tento pojem jako *„rozsudky nepravomocné a veškerá činnost soudů předcházející vynesení rozsudku"*, což je v souladu s výše uvedenými definicemi. Posléze však magistrát v odst. 9 napadeného rozhodnutí uvádí:

„Pod tento pojem je tedy třeba řadit nejen obsah samotného soudního či jemu na roveň postaveného spisu, ale i dokumentaci stran sporu, popř. dalších osob, která se rozhodovací činnosti soudu týká nebo na ni ještě může mít vliv. Na rozdíl od vlastního obsahu soudního či jemu na roveň postavenému spisu, který podléhá výluce trvale, dokumentace stran sporu či třetích osob, jsou-li současně povinnými osobami ve smyslu informačního zákona, přestane výluce podléhat pravomocným či jiným konečným rozhodnutím ve sporné věci."

37. Z magistrátem uváděných rozsudků ani z jiné judikatury však taková definice pojmu *„rozhodovací činnost soudů"* nevyplývá. Uvedené odůvodnění magistrátu postrádá jakoukoliv oporu v zákoně či v judikatuře. Jedná se o pouhé ničím nepodložené a ničím neodůvodněné tvrzení magistrátu, kterým magistrát účelově rozšiřuje výklad ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ tak, aby pod něj mohl podřadit i požadované posudky. Odůvodnění napadaného rozhodnutí je v tomto ohledu nezákonné.

38. Magistrát v napadeném rozhodnutí vychází z toho, že důvod k aplikaci zákonné výjimky z poskytnutí informací podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ je dán i v situaci, kdy by poskytnutím informací mohlo dojít k narušení nezávislosti a nestrannosti soudu, resp. ohrožení rovného postavení účastníků řízení.

39. Tento právní závěr je však neodůvodněný, neboť ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ nelze vykládat takto široce. Výklad provedený magistrátem, který zřejmě vychází i z předchozího zrušujícího rozhodnutí odvolacího orgánu, není v souladu s ustáleným výkladem tohoto ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008-75 či Instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP uvedené výše).

40. Jak bude však rozebráno dále, i kdyby ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ bylo možné vykládat takto široce, nemohlo by v tomto případě poskytnutím požadovaných informací dojít k zásahu do nezávislosti a nestrannosti ani ohrožení rovného postavení účastníků řízení.

41. Poskytnutí požadovaných informací v žádném případě nemůže narušit autoritu soudní moci nebo nezávislost či nestrannost soudu, kterým je v tomto případě myšleno Mezinárodní středisko pro řešení sporů z investic. Magistrát tuto skutečnost ostatně ani netvrdí.

42. Odvolací orgán navíc magistrátu uložil ve svém zrušujícím rozhodnutí, aby zvážil, zda by poskytnutím požadovaných externích právních posudků došlo k narušení nezávislosti a nestrannosti rozhodování Mezinárodního střediska pro řešení sporů z investic (str. 12 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. MV-150160-4/ODK-2019 ze dne 14. 11. 2019). Magistrát takové posouzení evidentně neprovedl, neboť ho v odůvodnění napadaného rozsudku nelze nalézt.

43. Platí však, co již bylo uvedeno výše, tedy že soud v tomto případě nemá požadované posudky k dispozici a tudíž jejich poskytnutí či neposkytnutí nemůže mít na jeho nestrannost a nezávislost žádný vliv.

44. Magistrát v napadaném rozhodnutí argumentuje tím, že *„podklady, sloužící k prospěchu v rámci probíhajícího sporu jedné straně, které tato strana poskytne svému protivníkovi, z povahy věci naruší rovné postavení účastníků, zejména za situace, kdy druhá strana, která není povinným subjektem, a tedy nemusí žádné své podklady poskytovat.“* (odst. 16 napadeného rozhodnutí).

45. Magistrát však chápe pojem *„princip rovnosti zbraní“* zcela nesprávně, přestože jej v odst. 15 napadeného rozhodnutí správně definoval, když s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. 32 Cdo 1201/2007 uvedl: *„Princip rovnosti zbraní, jako jeden z prvků širšího pojetí spravedlivého procesu, vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je protistrana.“*

46. Přestože magistrát tento princip správně odvozuje od práva na spravedlivý proces dle Listiny základních práv a svobod, opomíjí v dalším odůvodnění napadeného rozhodnutí, že jeho význam je pouze v rovině procesní. Jakékoliv umožnění či naopak znemožnění dispozice s podklady či důkazy jde zcela mimo princip rovnosti zbraní, neboť se již nejedná o otázku procesního postavení účastníků řízení.

47. V souvislosti s InfZ uvedl Ústavní soud ve stěžejním nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 následující: *„Smyslem a účelem principu rovnosti zbraní, rovných práv a povinností v civilním (a jiném) řízení před státním orgánem je garantovat podmínky pro spravedlivý výsledek řízení; ten by totiž mohl absentovat, jestliže by jedna ze stran byla v procesu znevýhodněna (typicky nemožností předkládat vlastní tvrzení a důkazy apod.). O takový případ se však v souzené věci zjevně nejedná."*

48. Z tohoto nálezu tedy vyplývá, že princip rovnosti zbraní, je-li stranou občanskoprávního řízení povinný subjekt, nemůže být poskytnutím informací narušen, neboť jde o podmínky pro spravedlivý výsledek řízení, které samozřejmě zůstávají poskytnutím informací nezasaženy.

49. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu je třeba zdůraznit další princip, který se uplatňuje i u projednávané žádosti. Povinnost povinného subjektu zpřístupnit informace totiž vůbec podle Ústavního soudu nemá původ v jeho účasti v soudním řízení, nýbrž v jeho postavení jako nositele veřejné moci.

50. Magistrát tedy pochybil, když porušení principu rovnosti zbraní spatřoval v tom, že má jedna ze stran sporu k dispozici jiné podklady než strana druhá. Tento princip je totiž výlučně procesní kategorií a je nepochybné, že do něj nebude poskytnutím požadovaných informací v předmětném arbitrážním řízení zasaženo.

51. Avšak i za předpokladu, že by na princip rovnosti zbraní bylo možné nahlížet způsobem, jak to činí magistrát, nemohlo by poskytnutím požadovaných posudků dojít k jeho porušení, ale naopak k jeho utvrzení. Z hlediska vnitrostátního práva, které je v tomto ohledu rozhodující, je hlavní město Praha při výkonu své samostatné působnosti (do níž patří mimo jiné i přijímání svého územního plánu a jeho změn) zcela nezávislým subjektem a není stranou předmětného arbitrážního řízení. Žádné zákonné ustanovení neopravňuje hlavní město Prahu, aby se vedle Ministerstva financí považovalo za dalšího zástupce České republiky v tomto arbitrážním řízení, či se stavělo se na jednu ze stran tohoto řízení.

52. Pokud tedy měla být v předmětném arbitrážním řízení zachována rovnost zbraní, jak je chápána magistrátem a na níž magistrát opakovaně odkazuje, měl si magistrát předmětné posudky ponechat výlučně pro vlastní potřebu

a nezpřístupnit je ani Ministerstvu financí. Pokud již magistrát tyto posudky Ministerstvu financí zpřístupnil, pak může být rovnost zbraní zachována jedině tím, že budou zpřístupněny rovněž druhé straně řízení, resp. kompletně zveřejněny. Magistrát je totiž pro daný spor třetím, nestranným subjektem a jeho postupem mohlo dojít ke zvýhodnění jedné ze stran předmětného mezinárodního rozhodčího řízení, a to České republiky.

53. Žadatel závěrem navrhuje, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušil pro jeho nezákonnost a uložil povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

V.

54. Ve svém předkládacím dopise povinný subjekt k jednotlivým argumentům odvolatele uvedl, že tyto se z velké části shodují s argumenty (jiného) odvolatele paralelního řízení o poskytnutí totožných informací, proto povinný subjekt odkazuje na své vyjádření v této věci.

55. Skutečnost, že obě odvolání jsou z velké části shodná, pouze umocňuje závěry provedeného testu proporcionality, že veřejný zájem na neposkytnutí informací (aplikací zákonem stanovené výjimky) zcela převyšuje nad právem žadatele na informace, který sleduje pouze zájem žalobce v probíhajícím arbitrážním řízení. Nesleduje tedy kontrolu povinného subjektu ani necílí na zahájení veřejné diskuze v této věci.

56. Závěrem svého předkládacího dopisu povinný subjekt navrhl, aby s přihlédnutím k odůvodnění napadeného rozhodnutí a výše uvedeným skutečnostem Ministerstvo vnitra odvolání zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo. Napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právním názorem a pokyny nadřízeného orgánu.

57. Ministerstvo vnitra po obdržení správního spisu kontaktovalo odvolatele a dotčené osoby, s výzvou k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí (dopis č. j. MV-150160-7/ODK-2019 ze dne 31. prosince 2019). Odvolatel ani dotčené osoby svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.

VI.

58. Ministerstvo vnitra se v rámci odvolacího řízení nejdříve zabývalo svou věcnou příslušností k rozhodnutí o podaném odvolání a dále otázkou včasnosti jeho podání.

59. Ministerstvo vnitra dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadované informace (poskytnutí informací, které se týkají externích odborných stanovisek zpracovaných pro Magistrát hlavního města Prahy), jež nepochybně spadají do samostatné působnosti hlavního města Prahy. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu a § 16 odst. 2 InfZ konstatovat, že odvolacím a nadřízeným orgánem hlavního města Prahy je v nyní posuzovaném případě Ministerstvo vnitra (podle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, je hlavní město Praha hlavním městem, obcí i krajem).

60. Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ.

VII.

61. Ministerstvo vnitra přezkoumalo zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postup povinného subjektu předcházející jeho vydání (včetně skutečností uváděných odvolatelem) a dospělo k závěru, že **odvolání není důvodné.**

62. Povinný subjekt podle výroku napadeného rozhodnutí požadované informace odmítl poskytnout s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Toto ustanovení stanoví, že *„Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků“*. Ministerstvo vnitra se proto zabývalo otázkou, zda jsou naplněny důvody k odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.

63. Nadřízený orgán předně řešil otázku, zda Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic (ICSID) lze pro účely aplikace ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ přiznat postavení obdobné soudu. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2018, č. j. 11 A 171/2017-25, přitom vyplývá, že finanční arbitr nebo rozhodce mají obdobné postavení jako soud, tedy i na jejich rozhodovací činnost lze uplatnit výjimku z poskytování informací podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ:

„Zákonodárce uplatněním výjimky podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím považoval za nezbytné omezit právo na informace z důvodu nutnosti chránit práva a svobody druhých. K právu, které má být ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím chráněno, patří právo účastníků řízení na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a z něj plynoucí právo na nezávislost a nestrannost rozhodování soudu, rovné postavení účastníků soudního řízení. Zároveň je také chráněn sám soud a jeho rozhodovací činnost, a to především před zásahy do jeho nezávislosti a nestrannosti.

Městský soud tedy na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalovaný se nedopustil nepřípustného extenzívního výkladu ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný ve svém rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí jemu předcházejícím, řádně vyložil účel právní normy a srozumitelně formuloval, na základě jakých skutečností dovodil své obdobné postavení s postavením soudu. Zdejší soud je s tímto názorem žalovaného ve shodě.

Je totiž nepochybné, že žalovaný rozhoduje soukromoprávní spory, které by jinak byly rozhodovány soudy, a v takovém případě by se na ně vztahovala výjimka ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Také žalovaný musí při svém rozhodování dbát o to, aby byl nezávislý a nestranný a jeho rozhodnutí musí být spravedlivé. Chráněna mají být rovněž práva účastníků řízení na spravedlivý proces. Je proto zcela nepochybné, že zde není žádný racionální důvod, pro který by se výjimka ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím neměla uplatnit také na rozhodovací činnost jiných povinných subjektů, včetně finančního arbitra či rozhodce. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že zákonodárce výslovně okruh povinných subjektů, na které se výjimka § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím vztahuje, sám nerozšířil. To, že tak zákonodárce neučinil, lze zajisté považovat za nedostatek současné právní úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím. Jeho nečinnost však nemůže být důvodem, pro který bude postupováno proti smyslu a účelu daného ustanovení, jak byl shora vyložen.“

64. Ačkoli InfZ v souvislosti s aplikací ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) hovoří o pojmu soud, tak s ohledem na citovaný rozsudek Městského soudu v Praze je nutné pod tento pojem zahrnout i rozhodce, resp. rozhodčí soud. Z výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze je totiž patrné, že ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) má být chráněno právo účastníků řízení na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a z něj plynoucí právo na rovné postavení účastníků soudního řízení. Dle názoru nadřízeného orgánu v tomto kontextu nelze soud chápat pouze v rovině institucionální, nýbrž spíše v rovině funkční.

65. Není pochyb o tom, že Mezinárodní středisko pro řešení sporů z investic je mezinárodní organizací. Mezinárodní středisko pro řešení sporů z investic bylo zřízeno Úmluvou o řešení sporů z investic mezi státy a občany druhých států z roku 1965 (dále jen „Úmluva“). Před tímto střediskem probíhají rozhodčí řízení týkající se sporů z mezinárodních investic (k pravomoci Mezinárodního střediska srov. čl. 25 odst. Úmluvy). Jedná se tedy o rozhodčí soud *sui generis.*

66. Probíhající rozhodčí řízení mezi společnostmi Pawlovski AG a Projekt Sever s.r.o. proti České republice (ICSID Case No. ARB/17/11) bude vyřešeno rozhodnutím o právech a povinnostech stran vydaným nezávislým a nestranným tribunálem.

Rozhodčí tribunál vydá v této věci rozhodčí nález, který je pro strany sporu závazný. Z čl. 54 odst. 1 Úmluvy vyplývá následující (podtržení provedeno nadřízeným orgánem): *„Každý smluvní stát uzná rozhodčí nález vydaný podle této Úmluvy jako závazný a bude na svém území vymáhat plnění peněžních závazků uložených v rozhodčím nálezu, jakoby to bylo konečné rozhodnutí soudu v tomto státě. Smluvní stát s federálním uspořádáním může vymáhat takovéto rozhodnutí u svých federálních soudů nebo jejich prostřednictvím a může stanovit, že tyto soudy budou nakládat s rozhodčím nálezem, jako by se jednalo o konečné rozhodnutí soudů vlastního státu.“*

67. Z citovaného článku Úmluvy lze dovodit, že rozhodčí nález vydaný tribunálem ICSID je *de facto* a *de iure* funkčním ekvivalentem rozsudku soudu. Je tedy nesporné, že z funkčního hlediska je na rozhodčí nález nahlíženo jako na soudní rozhodnutí. Nadřízený orgán má za to, že jestliže na výsledek rozhodovací činnosti tribunálu ICSID v podobě rozhodčího nálezu je nutné nahlížet jako na soudní rozhodnutí, pak i samotnou rozhodovací činnosti ICSID lze chápat jako činnost obdobnou rozhodovací činnosti soudu.

68. **S ohledem na výše uvedené nadřízený orgán dospěl k závěru, že pro účely aplikace § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, je možné přiznat postavení soudu rovněž Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic (ICSID)**, u kterého probíhá předmětné rozhodčí řízení.

69. Nadřízený orgán má za to, že v tomto kontextu nehraje roli, že ICSID sám není povinným subjektem podle InfZ. Pro aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) InfZ totiž není rozhodné, který subjekt danou informací disponuje, ale rozhodující je povaha informace (srov. odst. 71).

70. Pokud jde o pojem **rozhodovací činnost soudů**, pak zpravidla půjde o informace související s vlastním rozhodováním soudů a postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci, úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení. Dle názoru odvolacího orgánu je však nutné tento pojem chápat poněkud šířeji a zahrnout do něj i další informace související s probíhajícím řízením. Typicky interní (právní) analýzy účastníků soudního řízení apod.

71. **Informace týkající se rozhodovací činnosti soudu přitom nelze omezit pouze na informace, kterými disponuje soud**. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Ca 114/2009-52, dospěl k závěru, že *„výjimka dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je vymezena povahou informace, resp. jejím obsahem, nikoli typem subjektu, který jimi disponuje“*. Jinými slovy jestliže se požadované informace budou týkat

rozhodovací činnosti soudů, pak výjimku z poskytnutí informací podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ může aplikovat i jiný povinný subjekt podle InfZ.

72. Povinný subjekt se při odmítnutí poskytnutí informací odvolává právě na probíhající arbitrážní řízení mezi Českou republikou a společnostmi Pawlovski AG a Projekt Sever, s.r.o. Důvod pro neposkytnutí požadovaných posudků povinný subjekt spatřuje v tom, že tyto jsou součástí dokumentace jedné ze stran arbitrážního řízení. Jelikož předmětné externí právní posudky byly vypracovány s vědomím Ministerstva financí a byly mu předány pro účely ochrany zájmů České republiky, pak je dle názoru povinného subjektu nutné aplikovat ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ a žadateli požadované informace neposkytnout.

73. Povinný subjekt tedy aplikaci uvedené zákonné výjimky spatřuje v tom, že žadatelem požadovanými posudky disponuje Ministerstvo financí, které zastupuje Českou republiku v rámci předmětného arbitrážního řízení. Tuto skutečnost povinný subjekt dokládá přípisem Ministerstva financí ze dne 24. října 2019. Je nepochybné, že právní posudky se týkají přímo předmětu rozhodčího řízení. Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí argumentuje tím, že hlavní město Praha předalo tyto posudky Ministerstvu financí, a to za účelem ochrany zájmů České republiky. Dle názoru povinného subjektu je třeba Českou republiku v kontextu arbitrážního řízení chápat v širokém, tj. mezinárodněprávním slova smyslu, tedy tak, že hlavní město Praha jakožto samosprávný veřejnoprávní celek České republiky je součástí strany žalované v arbitrážním řízení.

74. **Argumentaci povinného subjektu, že by poskytnutím právních posudků došlo k ohrožení zájmů České republiky v arbitrážním řízení, potvrzuje ve svém přípisu ze dne 24. října 2019 Ministerstvo financí**. V tomto přípisu rovněž Ministerstvo financí uvedlo, že hlavní město Praha v případě probíhajícího arbitrážního řízení poskytuje Ministerstvu financí veškerou součinnost, která spočívá mimo jiné právě v předání předmětných právních posudků, kdy tyto podklady jsou Ministerstvem financí využity za účelem co nejlepší obhajoby České republiky v arbitrážním řízení. Ministerstvo financí ve svém přípisu dále uvedlo, že výměna relevantních dokumentů mezi stranami je možná dle příslušných arbitrážních pravidel použitých v řízení.

75. Poskytnutí žadatelem požadovaných posudků by dle povinného subjektu představovalo porušení principu rovnosti stran řízení, neboť se jedná o podklady sloužící k prospěchu jedné straně probíhajícího sporu. Poskytnutí těchto podkladů by za situace, kdy druhá strana nemusí své podklady poskytnout, bezpochyby znamenalo narušení rovného postavení účastníků řízení. Poskytnutím těchto právních analýz by dostal žalobce nespornou výhodu, aby mohl v rámci arbitrážního řízení adekvátně reagovat dalšími kroky a zaměřit se zejména na ty oblasti, kde je pozice žalovaného horší. Dokumenty tohoto typu (znalecké

posudky, mezi které spadají i předmětné posudky) slouží při samotné přípravě obhajoby České republiky a jejich poskytnutí třetí straně a zveřejnění představuje potenciální ohrožení postavení České republiky. Ohrožení zájmů České republiky spočívá v tom, že by se předmětné informace mohly dostat k žalobci a žalobce by se tak mohl seznámit s informacemi, které mu jako protistraně v žádném sporném řízení nepřísluší.

76. S uvedenou argumentací povinného subjektu podpořenou dopisem Ministerstva financí se nadřízený orgán ztotožňuje. Ačkoli hlavní město Prahy není účastníkem arbitrážního řízení, tak je zřejmé, že hlavní město Praha má zájem na úspěchu České republiky v arbitrážním řízení. Arbitrážní řízení totiž souvisí s předchozí činností hlavního města Prahy, a to zejména se změnou územního plánu Z 1294/07. Případný neúspěch České republiky by tak byl spojen s následnou možností České republiky uplatňovat regresní nárok, tedy požadovat náhradu škody po hlavním městě Praze. O zájmu hlavního města Prahy na výsledku probíhajícího arbitrážního řízení svědčí rovněž blízká spolupráce hlavního města Prahy a Ministerstva financí. Ministerstvo financí přitom v tomto arbitrážním řízení zastupuje Českou republiku.

77. **S ohledem na výše uvedené, zejména s přihlédnutím k vyjádření Ministerstva financí, má nadřízený orgán za to, že žadatelem požadované posudky jsou součástí dokumentace strany arbitrážního řízení, kdy tyto slouží jako podklady pro vytváření obhajoby České republiky**. Vzhledem k charakteru těchto posudků (jedná se o právní analýzy vztahující se k danému arbitrážnímu řízení) je jejich poskytnutí žadateli způsobilé zasáhnout do rovnosti stran arbitrážního řízení, neboť Česká republika zastoupená Ministerstvem financí, jako strana arbitrážního řízení, nemá k dispozici nástroj, který by jí umožnil nahlédnout do právních analýz žalobce.

78. Nadřízený orgán na tomto místě pro úplnost uvádí, že nepřisvědčil námitce odvolatele o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že *„povinný subjekt posuzoval požadované informace jako jeden celek, ačkoli se jedná o dva na sobě nezávislé dokumenty"*. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že povinný subjekt odmítl poskytnutí dvou právních posudků a s nimi souvisejících dokumentů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt shledal důvody pro neposkytnutí obou žadatelem požadovaných právních posudků. Důvody pro neposkytnutí informací se přitom v obou případech shodují, neboť se jedná o typově stejné dokumenty – právní analýzy, které se vztahují k probíhajícímu arbitrážnímu řízení (srov. odst. 16 – 17 napadeného rozhodnutí).

79. Dle názoru nadřízeného orgánu je tak dán důvod k aplikaci zákonné výjimky z poskytnutí informací podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, neboť účelem daného ustanovení je nejen ochrana nezávislosti a nestrannosti soudů, ale rovněž

i ochrana rovnosti stran řízení. Uvedené nicméně platí pouze za situace, kdy by poskytnutím informací došlo k narušení nezávislosti a nestrannosti soudu, resp. ohrožení rovného postavení účastníků řízení.

80. Princip rovného postavení účastníků řízení, resp. princip rovnosti zbraní vyplývá z práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LPS"). Jak bylo uvedeno již výše, na rozhodčí nález tribunálu ICSID je nutné nahlížet jako na rozhodnutí soudu. Nadřízený orgán má za to, že činnost tribunálu ICSID předcházející vydání rozhodčího nálezu je nutné chápat jako činnost obdobnou rozhodovací činnosti soudu. Princip rovnosti zbraní se tak uplatní i na rozhodování tribunálu ICSID. Na podporu zmíněného závěru odkazujeme na argumentaci uvedenou v odst. 63 a násl. tohoto rozhodnutí.

81. Před uplatněním zákonné výjimky z poskytnutí informací podle InfZ je nutné přistoupit k testu veřejného zájmu. K testu veřejného zájmu se totiž přistupuje právě tehdy, jestliže existuje zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace podle InfZ. Při aplikaci testu veřejného zájmu nejprve musí existovat zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace podle InfZ a až posléze je nutné zkoumat, zda takovou zákonnou výjimku je možné aplikovat s přihlédnutím k výsledku provedeného testu veřejného zájmu.

82. Zákonem stanovené důvody pro odmítnutí žádosti představují z hlediska čl. 17 odst. 4 LPS naplnění formální podmínky pro neposkytnutí informace (odmítnutí žádosti). Ustanovení čl. 17 odst. 4 LPS však předpokládá i splnění další podmínky pro omezování práva na přístup k informaci v podobě nezbytnosti takového omezení pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Povinný subjekt, pokud aplikuje zákonem stanovený důvod pro odmítnutí žádosti (neposkytnutí informace), proto musí při svém rozhodování přinejmenším zvážit, zda ve vztahu ke konkrétním požadovaným informacím nepřevyšuje veřejný zájem na zpřístupnění informace nad zákonem stanovenou ochranou takové informace. Taková úvaha přitom musí být (až na určité evidentní situace např. v podobě požadavku na sdělení citlivých osobních údajů) obsažena i v odůvodnění rozhodnutí podle § 15.

83. V tomto kontextu je nutné zmínit nález sp. zn. IV. ÚS 1684/11 a část jeho právní věty: *„Ústavní soud zdůrazňuje, že naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace vyplývající ze zákona o svobodném přístupu k informacím, je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci podle okolností konkrétního případu."* Nejvyšší správní soud pak požadavek na provádění testu veřejného zájmu (proporcionality) při aplikaci každého zákonného důvodu „potvrdil" v rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, v němž v bodech

15 a násl. konstatoval: *„Jakákoliv omezení přístupu k informacím vztahujícím se k působnosti subjektů specifikovaných v § 2 odst. 1 InfZ musí být stanovena zákonem a musí jít, ve smyslu čl. 17 odst. 4 LPS, o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.' (...) K ústavním limitům omezení práva na informace jsou však povinny přihlížet rovněž správní orgány a obecné soudy při konkrétní aplikaci a interpretaci zákona, tj. při zvažování výluk obsažených v InfZ je nutno prioritně usilovat o nalezení jejich ústavně konformního výkladu. (...) Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z výše zmíněných veřejných statků."*

84. Požadavky soudů tedy lze shrnout tak, že v případech, v nichž povinný subjekt aplikuje konkrétní zákonný důvod pro neposkytnutí informace, musí současně zvažovat, zda zákonná ochrana těmto údajům stanovená je v konkrétním případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím (tj. měl by vždy provést *ad hoc* test veřejného zájmu). Provedení tohoto testu jednoduše řečeno spočívá v uvážení, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací.

85. **Test veřejného zájmu, resp. test proporcionality**, jak je judikaturou Ústavního soudu tradičně aplikován při kolizi dvou základních práv (případně základního práva a veřejného statku), se sestává ze tří kroků. V prvním kroku je zvažováno **kritérium vhodnosti neboli způsobilosti** (tj. zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku **kritérium potřebnosti** (tj. zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), konečně ve třetím kroku je zvažováno **kritérium proporcionality (přiměřenosti) v užším smyslu**, kdy je třeba porovnat závažnost obou v kolizi stojících základních práv (blíže viz nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94).

86. Povinný subjekt přistoupil k testu veřejného zájmu. Povinný subjekt v testu veřejného zájmu poměřoval právo na informace dle čl. 17 Listiny s ústavní zásadou rovnosti účastníků soudního (arbitrážního) řízení. Povinný subjekt po provedení testu veřejného zájmu dospěl k závěru, že jsou naplněny všechny tři kritéria.

87. Kritérium vhodnosti je v tomto případě naplněno, neboť neposkytnutím žadatelem požadovaných informací bude dosaženo požadovaného cíle, kterým představuje rovnost účastníků arbitrážního řízení. Kritérium potřebnosti je naplněno také, jelikož zvolený prostředek k ochraně rovnosti stran řízení nelze nahradit žádným

jiným prostředkem. Třetí kritérium přiměřenosti spočívá v porovnání obou v kolizi stojících základních práv.

88. Základní otázkou pro posouzení tohoto kritéria je, jak intenzivně neposkytnutí informací zasahuje do žadatelova práva na informace. Při posuzování tohoto kritéria povinný subjekt vycházel z předpokladu, že právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. V posuzovaném případě dle názoru povinného subjektu neexistuje zájem na veřejné diskusi ohledně možností žalované strany v probíhající arbitráži, právě naopak, existuje zásadní veřejný zájem, aby se tyto informace do doby rozhodnutí nedostaly k žalobci ani k jiným osobám, které by mohly získané právní posudky žalobci poskytnout. Tento veřejný zájem je navíc umocněn výší požadované škody v částce miliard korun.

89. Dle názoru povinného subjektu v tomto případě převažuje veřejný zájem na rovnosti stran arbitrážního řízení před zájmem žadatele vyhledávat a šířit informace.

90. Odvolatel ve svém odvolání napadá argumentaci povinného subjektu týkající se výkladu pojmu „princip rovnosti zbraní". Odvolatel má za to, že význam tohoto pojmu je v pouze v rovině procesní. Dle názoru odvolatele jakékoliv umožnění či naopak znemožnění dispozice s podklady či důkazy jde zcela mimo princip rovnosti zbraní, neboť se již nejedná o otázku procesního postavení účastníků řízení.

91. Nadřízený orgán souhlasí s argumentací, že princip rovnosti zbraní vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana. Odvolatel je přesvědčen, že poskytnutím požadovaných posudků by nedošlo k porušení tohoto principu. Naopak povinný subjekt se domnívá, že poskytnutím požadovaných posudků by došlo k narušení tohoto principu, neboť by Česká republika jako strana řízení byla postavena do podstatně nevýhodnější situace.

92. Nadřízený orgán má za to, že rovnost účastníků řízení je nutné chápat poněkud šířeji, než jak jej vykládá odvolatel. V tomto kontextu nelze souhlasit s názorem odvolatele, že se v daném případě jedná o poskytnutí podkladů či důkazů, které jde mimo rámec principu rovnosti zbraní. Odvolatelem požadované posudky totiž nemají charakter podkladů či důkazů, se kterými by se seznamovali účastníci řízení.

93. Nadřízený orgán již výše uvedl, že se jedná o dokumentaci jedné strany arbitrážního řízení. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že jde o právní analýzy, přičemž tyto právní analýzy slouží žalovanému v arbitrážním řízení pro přípravu jeho obhajoby. Možnost žalobce seznámit se s právními analýzami, kterými disponuje žalovaný jako strana arbitrážního řízení, by žalovaného stavěla do podstatně nevýhodnější situace, neboť žalovaný nemá možnost seznámit se s právními analýzami protistrany.

94. Jelikož nadřízený orgán shledal důvody pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, prověřil povinným subjektem provedený test veřejného zájmu. **S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci se nadřízený orgán ztotožňuje se závěry povinného subjektu, že v tomto případě nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí žadatelem požadovaných právních posudků nad veřejným zájmem na ochranu rovnosti stran arbitrážního řízení.**

VIII.

95. S ohledem na výše uvedené skutečnosti rozhodlo Ministerstvo vnitra tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 správního řádu a s § 20 odst. 4 písm. b) InfZ nelze podat rozklad.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Rozhodnutí bude po jeho vydání doručeno povinnému subjektu (do datové schránky) – Magistrát hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1; k sp. zn. S-MHMP 1869531/2019.
2. Rozhodnutí bude po nabytí právní moci a jejím vyznačení zasláno povinnému subjektu – Magistrát hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1; k sp. zn. S-MHMP 1869531/2019 (doporučeně s dodejkou).
3. Rozhodnutí bude oznámeno odvolateli
4. Rozhodnutí bude oznámeno účastníku řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu –
5. Rozhodnutí bude oznámeno účastníku řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu –
6. Rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Michal Bujak
tel. č.: 974 816 425
e-mail: odbordk@mvcr.cz